

onsvederlag forudsættes at bortfalde. Som tidligere anført vil man finde det rimeligt, at man søger at nå frem til en omtrentlig lønningsmæssig ligestilling mellem musikere i provinsorkestre og i hovedstadsorkestre, for hvilke sidste begyndelseslønnen udgør 18 900 kr. og slutlønnen henholdsvis 24 900 kr. for medlemmerne af Det kgl. Kapel og 26 100 kr. for medlemmerne af Danmarks Radios faste orkestre. Endvidere bør der ydes tilskud til kapelmesterlønningerne inden for et maksimumsbeløb af ca. 65 000 kr. pr. orkester for to faste dirigenter, ligesom der bør ydes tilskud til aflønningen af en orkesterregissør, en orkesterarkivar og en forretningsfører pr. orkester. Herudover må der ydes tilskud til aflønning af assistenter anvendt i det omfang, som orkestrets virksomhed til enhver tid kræver, hvorved dog bemærkes, jfr. det foran under § 2 anførte, at man har ment foreløbig at burde sætte maksimum for den orkesterstørrelse, der kan ydes statstilskud til, til 58 musikere, heri indbefattet de til den enkelte koncert engagerede assistenter. Ved fastsættelsen af denne ramme for orkesterstørrelsen har man samtidig ønsket at skabe mulighed for den af orkestrene længe ønskede udvidelse af den faste orkesterstamme. I hvilket omfang og i hvilket tempo en udbygning af det enkelte orkester kan ske, må det i øvrigt være overladt til de lokale instanser at bestemme, men det skal fremhæves, at en forøgelse af antallet af de faste musikere ikke betyder en tilsvarende merudgift på orkestrets lønningskonto, idet udgiften til assistenter vil falde i takt med nysættelserne.

Som allerede foran antydet vil det være rimeligt at bygge på en tilskudsordning, hvorefter staten principielt påtager sig at dække halvdelen af orkestrenes samlede lønningsudgifter, idet såvel koncertvirksomheden i hjembyen og i landsdelene som virksomheden for teatre og Danmarks Radio har en så almen kulturel betydning, at statsstøtte i det foreslåede omfang må skønnes naturligt.

Derimod kan det siges, at en del af de således skitserede samlede opgaver for orkestrene, herunder navnlig landsdelsvirksomheden, falder uden for, hvad hjemstedskommunerne med rimelighed bør bidrage til løsningen af.

På denne baggrund har man fundet det naturligt at fastsætte kommunernes mindstetilskud til $\frac{3}{4}$ af den halvdel af den samlede lønningsudgift, som ikke dækkes af staten, og at tillade indtil $\frac{1}{4}$ af denne halvdel udredet af orkestrenes løbende driftsindtægter.

Som nævnt kan det siges, at et orkesters landsdelsvirksomhed falder uden for, hvad hjemstedskommunerne med rimelighed bør bidrage til løs-

ningen af. Såfremt et orkester har sin væsentligste funktion som landsdelsorkester, og dets virksomhed i eller uden for landsdelen må skønnes at have ganske særlig kulturel betydning, må det derfor være naturligt, at staten påtager sig en noget større andel af udgifterne ved orkestrets drift. Det foreslås følgelig, at der tilvejebringes hjemmel for, at statens driftstilskud under sådanne omstændigheder kan ydes med indtil $\frac{3}{4}$ af de samlede lønningsudgifter, medens de resterende lønningsudgifter som i andre tilfælde må dækkes gennem lokale tilskud og orkestrets driftsindtægter. Denne fravigelse fra det normale forhold i tilskudsfordelingen mellem staten og kommunerne kan tillige være stærkt begrundet og nødvendig i tilfælde, hvor et sådant orkester er placeret i en del af landet, i hvilken ingen større bykommuner findes, der har evne til alene at sikre orkestrets økonomi udover statens tilskud, men må baseres på tilskud fra en flerhed af mindre bykommuner og sognekommuner.

Ved tilvejebringelsen af en sådan tilskudshjemmel vil der først og fremmest være skabt mulighed for, at Sønderjyllands symfoniorkester kan udbygges til et fast orkester for de sønderjyske landsdele. Dette orkester, der i sin nuværende form stammer fra 1946, har med Sønderborg som hjemsted gennem årene udfoldet en omfattende og særdeles betydningsfuld koncertvirksomhed såvel nord som syd for grænsen. Dets økonomi er baseret på tilskud fra de stedlige kommuner og fra staten, hvis tilskud i 1959-60 har andraget 140 000 kr., ydet med 50 000 kr. fra Den kulturelle Fond og 90 000 kr. fra undervisningsministeriets tipsmidler. Orkestrets samlede budget har i samme år andraget i alt ca. 263 000 kr. Inden for den økonomiske ramme er det kun muligt for orkestret at gennemføre ca. 25-30 koncerter i en sæson, strækkende sig over 8 måneder, og orkestrets ca. 40 musikere, hvoraf kun ca. $\frac{1}{4}$ er bosiddende i landsdelen, kan kun engageres pr. koncertrække med tilhørende prøver og aflønnes med honorar efter gældende tarif, hvortil kommer diæter og rejsepenge.

Trods de overordentlig begrænsede tilskud har Sønderjyllands symfoniorkester formået at skabe sig en særdeles anerkendelsesværdig kunstnerisk position, men såfremt orkestret skal kunne løse sin opgave som formidler af og forkæmper for dansk musikultur på linje med de bestræbelser af nationalkulturel art, der i øvrigt udfoldes i landsdelen, må orkestret udbygges til et fast orkester med hjemsted i en af de sønderjyske byer.

En sådan udbygning af Sønderjyllands symfoniorkester vil kræve et samlet praktisk og økonomisk